

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΥΛΩΤΗΣ
Ζωγραφιές: ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ

Ο γάτος που έφυγε με τα χελιδόνια

Μια αληθινή ιστορία που έγινε
στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Λήμνου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΠΟΥΛΩΤΗΣ

Ο γάτος που έφυγε με τα χελιδόνια

Μια αληθινή ιστορία που έγινε
στο Αρχαιολογικό Μουσείο της Λήμνου

Ζωγραφιές: ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ

*Στον Ίθαν και στον Άλεξ φον Τραπ
για τη δική τους Μελωδία της ευτυχίας
και στον μικρούλη Σταύρο*

Ο Ξενοφών ήταν ο μοναδικός γάτος που είχε απομείνει σε κείνο το νησί, που άμα το καλοπρόσεχες στον χάρτη, έμοιαζε το νησί με πεταλούδα μες στα νερά του Βόρειου Αιγαίου. Από μικρός ζούσε ο γάτος Ξενοφών στην αυλή του αρχαιολογικού μουσείου, που στεγαζόταν σ' ένα παλιό αρχοντικό, λίγα μόνο μέτρα απ' την ακροθαλασσιά, εκεί που σκάει το κύμα. Στα παρτέρια του μουσείου φύτρωναν κάθε λογής λουλούδια και, πλάι σε αρχαία πιθάρια και σπασμένες κολόνες, δύο ψηλά δέντρα που τα λένε αγγελικούλες. Κι όταν γέμιζαν άσπρα ανθάκια οι αγγελικούλες, μοσχοβολούσε ο τόπος μέχρι τον έβδομο ουρανό κι ακόμη πιο πάνω.

Σκαρφαλωμένος στα κλαδιά τους, δε χόρταινε ο γάτος Ξενοφών να θαυμάζει απ' τα παράθυρα μέσα στις αίθουσες του μουσείου αρχαία αγάλματα, πήλινα αγγεία, που είχαν πάνω τους όμορφες ζωγραφιές, και πήλινα ζωάκια βαλμένα με σειρά και τάξη μέσα στις γυάλινες προθήκες. Τόσο του άρεσαν τα αρχαία, που έλεγε ο γάτος Ξενοφών στα γατοφιλαράκια του πως, αν ξαναγεννιόταν, σίγουρα –ναι, ω, ναι!– αρχαιολόγος θα γινόταν. Από τότε μάλιστα που ο σοβαρός διευθυντής του μουσείου –ντυμένος πάντα στ' άσπρα– άρχισε να τον παίρνει μαζί του στις ανασκαφές και, σκάψε σκάψε, έβλεπε να ξεπροβάλλουν απ' τη γη μαρμάρινα αγάλματα, ε, τότε η αρχαιολογία τού έγινε έμμονη ιδέα.

Παλιά το νησί όπου ζούσε ο Ξενοφών ήταν γεμάτο γάτες. Μαύρες, ξανθούλες, πολύχρωμες, κι άλλες ριγέ. Όπου κι αν έστρεφες το βλέμμα σου, οι γάτες έστηναν γλέντι τρικούβερο, ξεφάντωναν στον χορό, έπαιζαν ομαδικά παιχνίδια, και όταν δεν κυνηγούσαν κανένα ποντίκι, το έριχναν στον ύπνο. Γιατί, όπως ξέρετε, όσο αγαπούν οι γάτες τα ψάρια, άλλο τόσο αγαπούν τον ύπνο. Καθώς πλήθαιναν οι γάτες, κοιμόνταν ήσυχοι οι κάτοικοι του νησιού, αφού τα ποντίκια φοβισμένα απ' το γατομάνι σπάνια τολμούσαν να ξεμυτίσουν απ' τη φωλιά τους, να κάνουν σκανταλιές, να τρυπάνε τα τυριά, να ροκανίζουν τα όσπρια, να βουτούν στο λάδι, να τρώνε, τέλος πάντων, ό,τι τρωγόταν και δεν τρωγόταν, ακόμη και χοντρά, χορταστικά βιβλία.

